

Parcul regăsit

Necorupb

Mă-mbată teii la-nceput de vară,
când trec din nou prin parcul regăsit,
iar rugii-n garduri dau pe dinafară
cu florile plutind spre asfințit.

Mai port în mine-aleile retrase
printre ciulini semetăi care-au rodit
în cupele cu movul de mătase
purtând bondari sculptați în ebonit.

Mă duc cu gândul în trecut, deodată,
uimit te văd sosind din infinit,
mă-nalț să-ți dau, cu inima curată,
sărutul meu pe chipul împietrit.

Iar teii, în deplina lor candoare,
te-ntâmpină cu ramuri fremătând
căci te zăresc și ei la mine-n gând,
prea neuitată umbră călătoare.

M-așez pe banca veche dinspre stradă,
mi-adun în minte gândul răvășit,
dar tu dispari din nou spre infinit,
iar teii-n urma ta încep să cadă.